

DANI BLANCO

Euskaldunon Egunkariaren itxiera 10 urte geroago

Garbiñe Biurrun Mancisidor

EHUKO
IRAKASLEA,
EPAILEA

2003KO OTSAILAREN 20ean Espainiako Auzitegi Nazionalako epaitegi batek *Euskaldunon Egunkaria* ixteko kautelazko neurria hartu zuenean, herritar askok harridura eta sinesgogortasuna azaldu genituen. Hasiera batean, Epaitegiaren erabaki hark ezustean harrapatu ninduen eta horrela esan nuen: alde batetik, neurri haren aurrean nire errespetua adierazi nuen; bestalde, oso delitu larriekin lotuta egongo zela eta guztiz ezinbesteko neurria izango zela pentsatu nuen, nahiz eta jakin informazioa emateko eta jasotzeko oinarriko eskubidea murrizten ari zela; azkenik, euskara hutsez argitaratzen zen egunkari bakarra izanik, epaileak bereziki aztertuko zuelakoan nengoen.

Hori izan zen nire lehen-lehenbiziko erreakzioa. Horrekin batera, eta beti zuhur, espero nuen hartutako neurria horren larria izanik, berehala, oso egun gutxi barru, kenduko edo egokituko zela eta, *Egunkariaren* jarduera berriz ere martxan jartzeko beste ordezeko neurri proposagoak hartuko zirela, hedabide horren bitartez delitu larriak beteko ez zirela beti ere bermatuz.

Egunkaria auzia ez da bukatu: alde batetik, oraindik “sumario ekonomikoa” bizirik dago; zergatik mantentzen den eta zer-nolako martxa daraman argi ez badakigu ere. Bestalde, Egunkaria kasuaren ondorioz Estatuak ez ditu egindako kalte guztiak aitortu eta ordaindu

Argi dago ez zela horrelakorik gertatu. Egunak joan ziren, sumarioak bere martxa jarraitu zuen eta *Egunkariak* berea, hau da, Epaitegiak erabaki zuena: bere desagertpena. Eta hori, nahiz eta epaileak kautelazko itxiera hori altxatu zuen urtebete pasatxo beranduago, enpresa likidatu eta gero, *Egunkariaren* egoerak inolako erremediorik ez zeukanean.

Baina ez zen hor gelditu egindako bidegabekeria. *Egunkariako* zazpi kide prozesatu, salatu eta epaitu zituzten. Egia da azkenean errugabeak deklaratu zituztela, baina hori ere, beranduegi iritsi zen. Berandu, batez ere, eta emandako epaiak horrela dioenez, euren jarreretan ez zegoelako delitu aztarnarik ere eta hau hasiera hasieratik jakitea guztiz posible zelako.

Hau guztia larria izanik ere, ez da auzi honen inguruan gertatutako bakarra. *Egunkariaren* itxierarekin batera beste hainbat gehiegikeria gertatu zen. Operazio hartan atxilotutako batzuek tratatu txar larriak salatu zituzten, eta halere, Estatuak ez zituen ikertu, epaitegiek ez zuten hori argitzeko inolako lanik egin; aldearantziz, baten bat salatua izan zen segurtasun-indarrak kalumniatezagatik. Martxelo Otamendiren kasuan Giza Eskubideen Europako Auzitegiak hau dena gaitzetsi eta Espainia zigortu du, Estatu honetan gertatu den hainbat bidegabekeria argituz.

Baina Egunkaria auzia ez da bukatu: alde batetik, oraindik “sumario ekonomikoa” bizirik dago; zergatik mantentzen den eta zer-nolako martxa daraman argi ez badakigu ere. Bestalde, Egunkaria kasuaren ondorioz Estatuak ez ditu egindako kalte guztiak aitortu eta ordaindu.

Azkenik, Egunkaria aferak izan dituen alde positiboak azpimarratu nahi nituzke: bata, gizartearen elkartasunaren adierazpen ugari eta anitzak, injustizia baten aurrean batasuna posible dela frogatuz. Bestea, terrorismo edo beste delitu motaren aurka lasterbiderik ez dagoela, ez duela merezi injustizia bat beste injustizia batez ezabatzea, pertsona guztion duintasuna babestu behar dela eta Auzitegiek independenteak izan behar dutela, Estatuako beste botereekiko loturak baztertuz eta denon oinarriko eskubideak bermatuz. Egunkaria auzian, hain zuzen ere, gertatu ez zena. ■

